

Logikken er der altså ikke, når man, samtidig med at man gerne vil have alt samarbejdet og koordineringen, og hvad ved jeg, lægger dem i to styringssystemer. Den opdeling er vi i alt fald ikke tilfreds med.

Så da her spørgsmål vil vi da se på i udvalget, og det kan da også godt være, at der dukker andre op under debatten, men ligesom med det tidligere lovforslag må jeg sige, at vi da håber at få et resultat, der er et bredt flertal bag. Men det er altså stadig væk ikke en blankocheck. Og det er altså et spørgsmål om, hvorvidt det her generelt trækker i den rigtige retning.

Og så igen tak til ordførerne, fordi jeg fik lov til at springe op i rækken.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg vil godt lige sige til hr. Peter Duetoft, at jeg tværtimod vil rose ministeren for, at hun har ændret den paragraf sådan, at den bestyrelse, der sidder – der sidder en bestyrelse ved hvert eneste museum i dette land – frit kan ansætte deres leder, som de vil.

Jeg tror, hr. Peter Duetoft skal regne med, at i 99 ud af 100 tilfælde vil man ansætte en uddannet. Men måske ønsker man i tilfælde nr. 100 at ansætte én, der ikke er uddannet, men som er selvlært – vi kender masser af mennesker i dette land, der på nogle områder er selvlærte, og som udøver en formidabel indsats.

Derfor kan jeg ikke helt forstå, at hr. Peter Duetoft brugte stort set hele sin taletid på at sablere den del af lovforslaget ned, som jeg faktisk synes giver en frihed til de enkelte bestyrelser, hvilket også hr. Peter Duetoft burde være positiv over for.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg er ikke sikker på, at alle museer i dette land har en styrelse, men det kan vi jo vende tilbage til.

Jeg respekterer meget, at hr. Nødgaard har følelser for kunst og kultur, for det ved jeg at han har, så det er ikke en kritik af det. Men her er der jo to forskellige indfaldsvinkler. Den ene indfaldsvinkel er, om hovedformålet er, at man har den kunst, der kan tjene sig selv ind. Eller det modsatte, som jeg siger: Javel, det vigtige er altså, at der er et fagligt indhold, at det grundlæggende er der, og så kan vi vælge at spørge, om der er råd til alle tilbudene. Men man skal ikke styre tilbud efter, om de kan betale sig eller ej.

Jeg går ud fra, at hr. Nødgaard er enig med mig i, at hvis man af økonomiske grunde står med valget mellem at ansætte nogen i kantinen eller ansætte en museumsinspektør, er det ud fra et fagligt synspunkt altså vigtigere at få museumsinspektøren.

Og dér er det, jeg så bare kobler de to ting sammen, og siger, at i det her med resultatkontrakter osv., som godt kan være udmærket, hvis man styrer det forsigtigt, i alt det, som jeg ikke bryder mig så meget om, genkender jeg samme træk i det, at man fjerner fagligheden fra lederen. Og det er det, jeg advarer imod.

Ester Larsen (V):

I Danmark har vi et rigt og et varieret museumsliv. Og vores mange museer er kommet til verden som følge af lokale kræfters initiativ og engagement. Det har kunnet lade sig gøre, fordi vi har haft en fremsynet og en god museumslovgivning her i landet. Så skal man ændre på denne lovgivning, skal det gøres med både omtanke og omhu. Og så må man da håbe, at det lange tilløb, som har været, så også er udtryk for omhu.

Nu ligger forslaget jo så omsider i endelig udgave. De mange høringssvar, der er kommet ind under høringsrunden, har heldigvis fået ministeren til at rette udspillet til på nogle områder. Noget er forbedret. En del museer, der var usikre på deres fremtid, er bragt lidt mere i sikkerhed nu.

Ministerens har også måttet tage et tilbørligt hensyn til nogle af de reelle vilkår, som mange af de statsstøttede museer lever under. Det er måske lidt uinteressant med bygningsvedligehold, og det er positivt og progressivt at give børn gratis adgang, men de ildsjæle, som kæmper rundtomkring på landets museer for at holde skindet på næsen, har været nødt til at udtrykke bekymring for de forslag, der lå i det første udspil.

Der er mange takter i lovforslaget, som har vores sympati. Men der er én anstødssten, som skygger meget. For Venstre er det helt uforståeligt, at ansvaret for kulturarven nu pludselig ganske vilkårligt skal spredes ud over helt tilfældige personer, som sætter jordarbejder i gang.

Det er ikke svært at give entreprenørerne ret, når de betegner finansieringen af arkæologiske undersøgelser som ren skat. Det er urimeligt, at den person, der ønsker at rejse skov, hvad der for øvrigt ellers har regeringens sympati, skal